

COLECȚIONARUL DE TIMP

de Stela Giurgeanu

Personajele

Olav: Fost om de carieră, retras de mai mulți ani din viața publică, devenit acum un „pustnic social”. Are o manie bizară: colecționează, compulsiv, obiecte vechi.

Roberta: Soția lui Olav, o apariție fantomatică despre care nu ne dăm seama dacă este aievea sau doar în imaginația celorlalți.

Margareta: Fiica celor doi, o tânără independentă – care nu ratează nici o ocazie de a-și declara, ostentativ, independența și emanciparea.

Dora: Menajera și prietenă de familie. Locuiește în casa lui Olav de foarte mulți ani, se ocupă de gospodărie, avînd o grijă exagerată și aproape despotică față de întreaga familie.

Grig: Partenerul Margaretei. Nu sînt căsătoriți, dar trăiesc împreună de mai mulți ani.

ACTUL I

Interior de salon burghez. În fundal stau îngrămădite, unele peste altele, obiecte vechi, mobile desperecheate, cutii pline cu veselă, cuiere pline cu multe haine și pălării vintage. Se ghicește o fereastră, care este, și ea, acoperită cu draperii grele, roșii, lungi pînă la podea. Două statuete de bronz, sub formă de lei, stau de o parte și de alta, susținînd draperiile. La vedere, un piedestal pe care tronează un telefon vechi și un papagal împăiat, mare și foarte colorat.

Deși în fundal totul arată a depozit, avanscena lasă încă loc unui decor de casă locuită. Două jilțuri imense, între care o măsuță de cafea. De ambele părți ale scenei există două uși. Olav stă într-unul dintre jilțuri, îmbrăcat în halat de casă și în papuci, pregătindu-și o țigară. Din culise se aud zgomote de bucătărie, cratițe, tacîmuri și farfurii. Se aude și vocea Dorei, fredonînd un colind. Sîntem în ajunul Anului Nou.

Scena 1

Dora: Olav, Olav cît e ceasul?

(Olav continuă să-și răsucească țigara.)

Dora: Ești acolo? Olav! Cît este ceasul?

(Olav, tace, același gest)

Dora: Moașta pe gheață! Ai surzit sau ai crăpat? Olav!

Olav *(răspunde, mormăind, fără să se uite la ceas)*: Cinci.

Dora: Hai? Cît ai zis că e?

Olav (*mormăind*): E cinci.

Dora: N-auuuud! Zi mai tare!

Olav (*iritat, ridicând glasul, din ce în ce mai nervos*): Cinci! E cinci, cinci, cinci! Auzi acum?

Dora: Fără cinci? Cît e fără cinci?

Olav: Trăsnite-ar de femeie surdă! E ora cinci fix!

Apare Dora ștergîndu-se pe mîini. poartă bigudiuri și un halat de casă.

Dora: Să mă tai dacă știu cum a zburat și ziua asta. De la Crăciun... tot așa. Nu fac decît să scot sarmalele din cuptor, să bag friptura în cuptor, să-nvîrt în oala cu ciorbă, după care iar, scot sarmalele, învîrt friptura, bag ciorba. Am ajuns să visez numai mîncare.

Olav: Dacă visai piftie, era de bine.

Dora: Zău?

Olav: Toată lumea știe asta.

Dora: Uite că eu nu știu.

Olav: Cică dacă visezi piftie ești plin de energie.

Dora: (*credulă*) O fi... Mai știi? Că visele astea tare sînt ciudate... Spun ele mai multe despre noi decît știm noi despre noi. Dar să știi că am energie.

Olav: Văd asta.

Dora: (*continuînd*): Uită-te și tu, cozonaci, sarailie, tort cu bezele. Gătesc tone, tone și iar tone. Tocmai ce am terminat cu masa de Crăciun, că acum o iau de la capăt. Iar sarailie, cozonaci, tort cu bezele. Și toate astea parcă se mănîncă de unele singure, că invitați ciu-ciu. De un an de zile n-a mai intrat nimeni în casa asta.

Olav: (*schimbînd vorba*) Să știi ca asta s-a întîmplat cu salata de boeuf... S-a auto-mîncat.

Dora: Ce-i cu salata?

Olav: Ieri era întreagă...

Dora: Nu-mi spune!

Olav: ...și peste noapte, plaf! a pierit într-o solemnă autocontemplare gurmandisimă!

Dora: Cum adică?

Olav: Adică-neadică, nu mai avem salată de boeuf.

Dora: Ai mâncat-o?

Olav: Pe toată!

Dora: Pe toată?

Olav: Am mai lăsat o lingură.

Dora: Bravo! Mersi frumos! Acum, uite, trebuie să fac alta! Ce ficat poți să ai, măi, omule?!

Olav: Un miracol de Sărbători. Un ficat miraculos.

Dora: Și mai zic unii că ai fi deștept.

Olav: Niște proști...

Dora: Dacă ar afla ei că domnu' profesor e în stare să radă un kil de salata beuf într-o seară...

Olav: (*ridicându-se brusc din scaun, prinzînd-o pe Dora de mijloc și schițînd cîțiva pași de dans*)

O catastrofă, Doralinda! O nație întreagă ar capitula în fața grotescului nostru academic!

Dora: (*chicotind*) Au, lasă-mă, că amețesc!

Olav: (*continuînd să o învîrtească*): Și n-ar mai rămîne piatra pe piatră din sistemul universitar...

Dora: Au, genunchiul!

Olav: ...clădirile facultăților ar pica și ele, retezate de revoluționarii din voi, oamenii poporului!

Poporul și-ar reinstaura drepturile la conducerea nației. (*oprindu-se, declarînd solemn, în timp ce o lasă ușor pe spate*): Salata de beuf, draga mea, ar deveni stemă pe stindardul Noii Republici!

Dora: Ai grijă la bigudiuri!

(rîd amîndoi, după care oftează prelung. Dora se desprinde din brațele profesorului și se îndreaptă către fereastră, aranjîndu-și cocheta bigudiurile. Dă încet draperiile la o parte)

Dora: Uite-l pe Băiatu'. Urît cîine.

Olav: Cine?

Dora: Băiatu... Cîți ani zici c-o avea?

Olav: Bate suta.

Dora: Il știu de cînd era de-o șchioapă. Veniseră hingherii să-l ia. Roberta a intervenit atunci...

Olav: Roberta cea cu sufletul de aur.

Dora: Uite-o și pe Popeasca; a ieșit să-l hrănească.

Olav: Facsinant.

Dora: Uite-l și pe Vasile. Parchează iar cu botul lipit de tomberon.

Olav: O adevărată epopee urbană.

Dora: Bă, da prost e. Uite că acum nu mai are loc să iasă. A ieșit. Scoate o cutie mare din portbagaj. Pun pariu cu Popeasca moare de curiozitate să știe ce e în ea. *(rîde)* S-a sprijinit cu oala de mașina lui. Hihhi, moare Vasile. Huiduma aia nu se mai mișcă. Stă la vorbă. Ce zici, ce și-o mai fi luat acum? Că vorba aia, are de toate. Știi că are și din ăla... sterilizator de tacîmuri cu timing, știi ce e aia?

Olav: *(absent)* Ești bună să-mi dai o brichetă? Văd că asta a mea, deși plină, nu mai merge...

Dora, căutînd o brichetă prin sertare, scoate tot felul de lucruri nefolositoare.

Dora: Of, cîte lucruri s-au strîns pe aici. Nu mă lași să mai arunc din ele?

Olav: *(agresiv)*: Nu!

Dora: ...Nu din alea importante, dar s-au strîns, zău, de nu mai ai pe unde să te miști.

Olav: Ce știi tu ce e important, Doro? (*apoi, cu un entuziasm brusc*): Dar, nu-i așa? Ce zici, s-au strâns câteva... Și am reușit, într-un răgaz atât de scurt...

Dora: Zic că te-a lovit damblaua la bătrînețe.

Olav: Se poate și asta.

Dora: Ce faci cu ele, măi, omule? Zi de zi mai aduci câte o zdreanță din asta... că ai și loc unde să le pui. Nu poți să colecționezi și tu timbre, ca oamenii?

Olav: Ah, unde vezi tu zdrențe, draga mea, eu văd mici conserve de timp. Uite aici. (*se ridică, se îndreaptă către cuierul cu pălării, ia o pălărie cu voaletă i-o întinde Dorei, care se așează, între timp pe unul dintre jilțuri*): Cu pălăria asta am avut un noroc colosal că am găsit-o.

Dora: Ei?

Olav: Pune mîna pe ea.

Dora: Pun.

Olav: Ușor, Dora, că nu-i cîrpă de bucătărie! Simți materialul?

Dora: Așa, și?

Olav: Ce cusătură fină, nu?! Cred că are vreo 200 de ani. A fost probabil purtată de vreo fată tînă, la balul de absolvire, mai înainte de mama ei, la cununia civilă, și mai înainte de bunica ei, la promenadă pe bulevard. Oare cît de fericită o fi fost străbunica ei cînd o fi cumpărat-o?

Dora: (*exclamă*) Are molii!

Olav: Prostii!

Dora: Uite-aici, vezi, asta-i gaură de molie! Cum încep astea să dea iama, în doi-trei ani se termină cu finețea, cu bunica și străbunica. Ar trebui s-o băgăm la naftalină.

Olav: Ah, ființă ingrată și limitată! Eu îți dau o mostră a timpului pierdut și tu o privești cu ochii tăi de bucătăreasă. Eu îți vorbesc de poezie, tu-mi spui de molii și naftalină.

Dora: Cu timpul ăsta pierdut ni se umple casa de gândaci. (*se ridică, se îndreaptă cu greu spre bucătărie*) Pe cuvântul meu, ai ajuns mai rău ca moșii ăia care nu se îndură să-și arunce borcanele de muștar. Ca fostul meu. Cel puțin ăla mânca muștarul.

Olav: Dora...?

Dora: Ce?

Olav: Nimic...

Dora: Păi acum zi, că tot m-ai oprit din drum.

Olav: Ție ți-e dor vreodată de el?

Dora: De cine?

Olav: De soțul tău... Ți-e dor de el?

Dora: Păi de care din ei să-mi fie? C-am îngropat doi!

Olav: De... amîndoi, știu și eu... Ți-e dor de vreunul dintre ei?

Dora: Da' cine are timp de dor cînd trebuie să învîrt în sarmale?

Olav: Așa e... Ai multă grijă de casa asta... de mine...

Dora: Păi cum? Ești mai neajutorat ca un copil. Un cui nu știi să bați. Mori de foame cu pîinea în casă!

Olav: O să-ți ridic o statuie.

Dora: Ei, lasă...

Olav: Statuia sfîntei Dora.

Dora: Unde s-o mai punem și pe-aia? Mă duc, că mi se ard sarmalele. (*iese*)

Scena 2

Olav tace, fumînd în tăcere.

Olav: (*pentru sine, mîngîind cîteva dintre obiectele adunate în jurul său*): Încă puțin, da, încă puțin. Prețioasele mele! (*brusc, agitat*) Și dacă nu merge? O să meargă! Poate nu-i de-ajuns? Ar trebui să ajungă... Dar dacă îmi imaginez? Ce catastrofă ar fi. Să fie totul în zadar?

Roberta: (*apare de prin maldărul de obiecte. Poartă o rochie de bal, vaporeasă*) Ah, tot în papuci și halat?

OLAV: (*tresare, ușor*) Dar uitate, ce gătită ești tu, doamnă! Te duci la bal?

ROBERTA: (*se așază, își scoate o tabacheră, Olav îi aprinde țigara*): Spre deosebire de unii, domnule, da, eu am o viață.

OLAV: (*mormăind*) Toată viața...

ROBERTA: Ce-ai spus?

OLAV: Toată viața n-ai făcut decît să-mi reproșezi că nu ai o viață. Acum, că în sfîrșit ai o viață, îmi reproșezi că nu am eu o viață.

ROBERTA (*întinde mîna către Olav, să-i prindă o brățară*): E drept, puișorule. Ce vrei, nu se poate să le ai pe toate, în același timp. (*indiferentă*) Ce faci în seara asta?

OLAV: Sînt invitat.

Roberta: Unde?

Olav: La o petrecere. Am și eu, viața mea!

Roberta: Ah?

Olav: Da.

Roberta: Unde?

Olav: La o petrecere.

Roberta: La cine?

Olav: La mine.

Roberta: La tine?

Olav: Da, chiar la mine. Chiar aici, în sufrageria asta. Care obișnuia să fie a noastră...

Roberta: Tu? Tu dai o petrecere?

Olav: De fapt o dă Dora pentru mine.

Roberta: Ah, Dora, desigur. Ce s-ar face omenirea fără Dora? (*rîde*)

Olav: Cu siguranță ar rămîne fără sarmale.

Roberta: N-ai decît să rîzi, dar știi prea bine că Dora îți e mai soție decît ți-am fost eu vreodată.

Ai face bine să te porți mai bine cu ea.

Olav: Știi bine că nimeni nu te-ar putea înlocui.

Roberta: Nu spune asta, în momente de criză, sora de caritate poate fi confundată cu doctorul de serviciu. Uneori poate e mai indicat.

Olav: Ce tot spui acolo?

Roberta: E simplu, cînd te doare degetul mai bine te pansează sora, decît te operează doctorul.

Olav: Uiți că uneori chiar e indicată operația?

Roberta: Cu cît eviți mai mult, cu atît mai bine! Cu pansatul doare mai puțin.

Olav: Și poate mori și mai repede.

Roberta: Cel puțin vei mai apuca să-ți pui întrebările astea existențiale. Moarte curată discuțiile serioase. Nu te gîndești, ce s-ar mai face Dora?

Olav: Roberta, doar nu ești geloasă pe menajeră?

Roberta: Eu, geloasă? (*rîde*) Dragul meu, dar tu nu mi-ai trezit niciodată sentimente de gelozie.

De furie, da, recunosc, de furie oarbă!

Olav: Ți-aduci aminte?

Roberta: Certurile noastre?

Olav: Urletele!

Roberta: Ce demență am trăit noi doi...

Olav: Și asta e o formă de iubire.

Roberta: A fost mai degrabă un ghem.

Olav: Un ghem?

Roberta: Da, un ghem. Pe care ți-l arunc și acum la picioare. Iar tu, ca un motan jucăuș ce ești, va trebui să-l desfășori.

Olav: Adică mai sînt speranțe?

Roberta: Nu văd de ce nu?

Olav: Mai sînt motanul tău, nu-i așa?

Roberta: Un motan care ar fi bine să nu-și prindă lăbuțele în firele ghemului. (*rîde, în timp ce Olav se alintă, miunînd încet*). Hai, fii cuminte! Mai bine, povestește-mi de fata noastră, spune-mi de Margareta.

Olav: Margareta? E bine, îți seamănă.

Roberta: Asta e o ușurare... altfel, cu un bărbat ca Grig...

Olav: Un papițoi.

Roberta: Totuși, un papițoi șarmant.

Olav: Voi, femeile, sînteți niște nebune!

Roberta: Cînd nu sîntem extrem de calculate, sîntem extrem de îndrăgostite. Dăm dintr-una într-alta, din nesiguranța de a vă pierde.

Olav: Asta e ideea, Roberta? Să-ți prinzi un bărbat, oricum ar fi el, în lesă?

Roberta: E și asta o idee... Dar, evident, nu este Ideea!

Olav: Dar e absurd...

Roberta: Ai văzut că Dora și-a pus bigudiuri?

Se aude vocea Dorei, din culise: Olav, să nu uiți s-aduci vinul din pivniță!

Olav: Iar Dora?

Vocea Dorei: Olav! Să-ți schimbi papucii!

Roberta: Vrea să fie creață pentru tine și, uite, tu nici măcar nu vrei să-ți schimbi papucii.

Olav: Rîzi de mine, și te răzbuni pe biata Dora. Iar papucii, doamna mea, rămîn. Știi foarte bine de ce.

Roberta: (*brusc, serioasă*) Ascultă, nu mai am timp. Mai bine te-ai duce să iei vinul ăla din pivniță.

Olav: (*o prinde de mîină*) N-am avut niciodată timp, nu-i așa?

Roberta: La ce ar fi ajutat? Lasă-mă, trebuie să plec.

Olav: Nu vrei să stai, mai bine, cu mine? Anulez totul. Ieșim la un bistro, comandăm un fondue cu o sticlă de vin roșu și stăm de vorbă, vrei, doar noi doi?

Roberta (*mîngîindu-l, blînd*): Nu, motane... nu acum. Mai tîrziu, poate... (*euforică, brusc*) Acum trebuie să plec, acum sînt invitată în altă parte! Voi dansa, voi dansa pînă în zori!

Olav: Cu cine?

Roberta: (*rîzînd*): Ești gelos?

Olav: Turbez.

Roberta: E și ăsta un semn că ești încă viu.

Olav: Sînt mai viu ca oricînd... Și mai apoi?

Roberta: Mai apoi, ce? (rîde)

Olav: Ce faci mai apoi?

Roberta: Știi că pentru mine nu există mai apoi. Doar clipa, Olav, clipa (*se învîrte, dărîmă un cuier de haine*): Ah (*începe să rîdă*). Ce faci, tu, puișor, cu toate astea... este o nebunie!

OLAV: (*se ridică însuflețit*): Nu-i așa?

ROBERTA: (*rîzînd*): Ești bolnav!

OLAV: (*intră în joc*) Dus cu pluta definitiv.

ROBERTA: Incurabil...

OLAV: Te iubesc!

ROBERTA: (*oprindu-se brusc, îl privește*): In definitiv, de ce nu? Bine, astăzi sînt generoasă.

Astăzi îți dau voie să mă iubești. (*se desprinde, rîzînd, dispăre în întunericul din fundalul scenei - nu folosește nici una dintre uși*)

Scena 3

DORA (*revine, cu un coș cu fructe*): Ai adus vinul?

OLAV (*absent, privind încă înspre locul unde a dispărut Roberta*): Mai e timp...

DORA: Ce timp? Care timp? Nu vezi cît e ceasu'? Mai e puțin și trebuie să apară invitații și tu ești tot în papuci. Hai, te rog, nu-mi strica petrecerea!

Olav: (*absent*) Cine să apară? Care petrecere?

Dora: Știi ceva? Ia nu mai fă pe prostul! Am gătit, am lustruit tacîmuri, am spălat pînă și candelabrul. Stai liniștit că n-am făcut-o pentru tine. Pentru Margaretuța... Măcar candelabrul ăsta să arate ca pe vremuri.

Olav: ...N-am mai văzut-o pe Margot de un an.

Dora: I-am dat cu soluție anti-gîze. Că era plin de pînze de păianjen.

Olav: Am mai vorbit cînd și cînd... la telefon. Știi că a început să-mi spună "papa"?

Dora: Da, e al naibii de greu să-l cureți. Era să cad și de pe scară.

Olav: Dora, tu crezi că uneori depărtarea poate să apropie oamenii?

Dora: Ce tot bălmăjești acolo? N-ai auzit că era să-mi rup gîtu? Hai, du-te să te îmbraci! Acușica sună la ușă. Și eu mă apuc să fac nițică ordine prin harababura asta...

Olav: NU! De harababură nu te-atingi!

Dora: Cît să avem loc să ne mișcăm!

Olav: Vorbesc foarte serios, Dora, nu te atingi de nici unul dintre obiectele astea.

Dora: (*oftînd*) Bine, am înțeles, am înțeles!

Olav: Și mai încetează odată cu ordinea asta. O să mă îmbolnăvesc de atîta curățenie!

Dora: Asta-i bună! Cum să te îmbolnăvești de prea multă curățenie? Te-ai sonat de-a dreptul. Eu stric că mă mai lupt cu voi!

Olav: (*tulburat*) Cu... noi? Care... noi? Dora, ai văzut-o și tu?

Dora: Pe Margareta? Mă mai duc pe la ea, să-i fac curat. E la fel de împrăștiată ca maică-sa. Și ca tine. Pe cuvîntul meu, a tunat și v-a adunat, trei bezmetici. Dacă nu i-aș face eu curățenie, praful s-ar alege și de casa lor. Noroc cu Grig, că el mai ține curat pînă vin eu.

Olav: Ce vrei, pînă și el trebuia să aibă o calitate.

Dora: Niciodată nu ți-a plăcut de bietul băiat... Îți zic eu, Margo a avut mare noroc cu el.

Olav: (*o îngîmă*) Bietul băiat... deși, e curios, acum îți cam dau dreptate.

Dora: Adică?

Olav: Cum-necum, a ajuns să-mi și mie să-mi fie milă de el.

Dora: Păi de ce să-ți fie milă de el? Că eu n-am văzut un cuplu mai reușit! Doi frumoși, se iubesc, au bani. Păcat că n-au copii. Pentru că Grig o iubește pe Margot ca pe ochii din cap. Da' oare de ce nu se mai iau odată, cu acte? Eu zic așa, în seara asta vorbește tu cu Margo, eu îl iau de-o parte pe Grig... Apropo, vezi că iar ai uitat să întorci orologiul. A stat.

Olav: N-am uitat! N-am vrut. N-am vrut să-l întorc.

Dora: N-ai vrut?

Olav: Nu. Nu mai suportam să aud ticăitul ăla. Am vrut să se oprească!

Dora: Asta-i bună, să te superi acum pe ticăitul ceasului!

Olav: *(se oprește brusc, de parcă o fantomă traversează brusc încăperea. Continuă, ușor speriat)*: Nu, nimic, îți spun că n-am uitat încă nimic.

Dora: Ei, moaș-ta pe gheață, ce tot spui?... Mai bine te-ai îmbrăca. Parcă nu știi cum zboară timpul. Acum e cinci, peste cinci minute e miezul nopții. A, și dacă n-ai de gând să strângi puțin pe aici, lasă-mă să duc măcar cuierele astea în dormitor.

Olav: Nu. Te rog lasă-le pe toate așa cum sînt.

Dora: Și noi unde punem masa?

Olav: Pe un colț. Sau în mijloc. Găsim loc. Dar pe ele n-ai voie să le miști nici un centimetru, auzi?

Dora: Nu le mișc, doar le aliniez.

Olav: Nici măcar. Trebuie să le lași așa cum sînt.

Dora: Bine, bine.

(se așează, neștiind ce să facă)

Dora: Atunci mai stau nițel. Ce curios, de dimineață camera asta părea mai mare...

Olav: O iluzie optică. Era dimineață, era mai multă lumină... ah, mai e atît de mult pînă la primăvară...

Dora: Las' că trece repede, cică o zi de azi e mai scurtă.

Olav: Ce?

Dora: Da, cică o zi nu mai are 24 de ore.

Olav: Dar cît?

Dora: Șaișpe. Uite, am aici articolul (*scotocește prin buzunar și scoate un articolaș tăiat dintr-o revistă pe care îl întinde profesorului*). E ceva cu undele magnetice.

Olav: (*potrivindu-și ochelarii, citește, rîde încet*): Bine, draga mea, dar e o prostie.

Dora: Cum să fie o prostie, cînd e dovedit științific? Ai acolo toate datele. E cu undele alea magnetice.

Olav: E vorba despre un experiment.

Dora: Păi, da, experiment. Că au făcut elvețienii nu știu ce mașină de-au făcut o gaură neagră în laborator.

Olav: Nu, Dora, e vorba de o măsurătoare a rezonanțelor joase electromagnetice.

Dora: Ce spui!

Olav: Rezonanța e tendința unui sistem de oscila cu o amplitudine mai mare la unele frecvențe decît la altele.

Dora: Hai lasă-mă!

Olav: Repet, e doar de un experiment propus de Schuman care se referă, de fapt, la măsurarea rezonanțelor joase, care diferă de la regiune la regiune.

Dora: Schuman ăsta e elvețian, nu?

Olav: E doar mort. Undele Schuman sînt cunoscute drept "orologiul planetar", pentru că fiind foarte joase, influențează undele cerebrale ale organismelor vii. Experimentul e de fapt un calcul, o medie a undelor măsurate în timpul furtunilor puternice. Media asta a scăzut în timp... de aici au speculat unii că timpul fizic s-a scurtat. Inșă, de aici pînă la a afirma că ziua nu mai are 24 de ore, ci 16... e o pură aberație!

Dora: Eu știu una: că dacă toată lumea vorbește despre ceva, e ceva acolo.

Olav: Dacă ar fi adevărta că ziua nu mai are 24 de ore, cum funcționează ceasurile?

Dora: Cum adică cum funcționează ceasurile?

Olav: Cum sar alea 8 ore pe care zici tu că le pierdem?

Dora: Merg limbile mai repede.

Olav: Merg limbile mai repede?

Dora: Păi da, chiar tu ziceai că are legătură cu magnetismul. Adică, dacă e magnet, trage, nu? Și asta spune în articol, au făcut elvețienii.

Olav: (*ușor exasperat*) Aha. Păi da, căci dacă tot vorbim de Undele Schuman, putem vorbi cu aceeași lejeritate și despre generatorul de atomi de la CERN. In cazul ăsta teoria, da, ar putea avea o legitimitate. Desigur. (*iși pocnește fruntea cu palma. Exaltat*) Cum de nu m-am gîndit?

Dora: Stai ușor, că mă sperii!

Olav: Dar e atît de clar!

Dora: Ce e clar?

Olav: Tocmai tu să nu înțelegi? Din cauza presiunii mari s-a creat o gaură neagră....sssssssup în care am picat, demult, cu toții. O gaură care a început să soarbă timpul, secunde după secunde, ore după ore, ani după ani! Secolele vor galopa unele după altele ca nebunele scurgîndu-se toate, pierind toate în gaura neagră a Elveției!

Dora: E posibil, da.

Olav: Atîta doar că oamenii se plîngeau de lipsa de timp cu mult înainte de crearea acestui generator... (*schimbînd tonul, devenind brusc febril, ca pentru sine*). Dacă ar fi atît de simplu,

Dora, să explici moartea timpului.

(*deodată sună telefonul fix din stînga scenei. Amîndoi se opresc înfiorați să-l privească*)

Dora: Și acum ce fac?

Olav: Il lași să sune...

Dora: Și dacă sînt copiii?

Olav: Copiii nu sună niciodată pe "fix".

Dora: Totuși, poate ar trebui să răspund.

Olav: La ce bun?

Dora: Dacă sînt de la Electrica?

Olav: De revelion pînă și Electrica are liber.

Dora: Dacă vor confirmare de plată? Că eu am plătit. Și dacă ne taie lumina? Știi ceva? Eu răspund!

Dora se ridică precipitat și se repede spre telefon

Dora: Alo? Alo? Aloooo.... a închis...

Olav: (*vizibil ușurat*) Mai bine...

Dora: (*explodînd*) Tu cu pesimismul tău! Dacă îți aduc flori, zici că pute apa din glastră. Mă ofer să-ți fac ordine, ți-e frică că-ți sparg ulcelele. Îți spun: i-am chemat pe copii în vizită, mormăi.

Vreau și eu să dau o petrecere, că de un an de zile n-a mai fost nimeni în casa asta, tu zaci în halat și papuci. Și acum... Te sună și pe tine cineva de Revelion să-ți zică probabil "la mulți ani" și imediat te gîndești că sînt vești proaste. (*amuțește subit, ca și cum ar fi făcut o gafă, în timp ce Olav ridică brusc ochii către ea, privind-o surprins*). Și uite cum mă ia gura pe dinainte.

Olav: (*zîmbind împaciutor, îi mîngîie mîinile, se ridică*): Lasă, nu-i nimic. E de fapt ceva atît de banal, încît nici nu merită să vorbești despre asta. Ia uite ce tîrziu s-a făcut... Dora, ai dreptate, poate ar trebui să mă îmbrac. In nici un caz n-aș vrea să-ți stric petrecerea.

Dora: Să te îmbraci frumos, auzi?

Olav: Da, da...

Dora: Ca pe vremuri!

Olav: Da, da...

Olav iese, Dora rămîne încă puțin în fotoliu, după care se ridică, oftînd, începe să deretice puțin prin cameră.

Scena 4

Dora: Ce de praf se strînge pe mobilele astea bătrîne. Uite, abia ce l-am șters că iar e stratul de un deget. (*uitîndu-se pe furiș, spre ușa din stînga*). Dar tot vă arunc eu! (*scoate din buzunar un sac de gunoi, deschide un sertar și începe să strîngă în el lucrurile vechi*).

Roberta: (*apare, grăbită*): Dora, mi-ai văzut poșeta? Am plecat atît de grăbită, că am uitat să-mi iau poșeta!

Dora: Mereu ai fost o zăpăcită...

Roberta: Și de-asta mă adori.

Dora: Răsfățato!

Roberta: Dora, Dora, Doralinda... ce mai faci tu?

Dora: Parcă te grăbeai. Acum ai chef de vorbă?

Roberta: Hai că mai stau puțin cu tine.

Dora: Sînt cam ocupată, după cum vezi. Hotărăște-te odată, ori stai, ori pleci. Trebuie să mai arunc din lucrurile astea vechi și mi-e să nu apară Olav că i se urcă sîngele la cap.

Roberta: Dai petrecere?

Dora: Aș, ce petrecere? O masă, cu copiii.

Roberta: Nu te-am mai văzut de atîta vreme. Cum îți e genunchiul?

Dora: Cînd mai bine, cînd mai rău... cu vremea asta frumoasă, mă doare ca dracu.

Roberta: N-ai astîmpăr. De-asta te doare.

Dora: Și casa asta cine-o ține? Olav nu știe să-și fiarbă un ou, darămite să plătească facturile.

Dumnezeu mi-e martor, așa era și cînd stăteai tu pe aici.

Roberta: Mereu ai avut atîta grijă de noi...

Dora: Nu sînteți voi copiii mei? Erați pierduți fără mine.

Roberta: Pierduți da... ca niște copii mari, cu cariere.

Dora: Fi-v-ar carierele de rîs să vă fie. Că vă lipsește o doagă fiecăruia.

Roberta (*rîzînd*): Că vorbim de doage sărite. Ce face, dragă, Olav cu toate vechiturile astea?

Dora: Parcă mi-ar spune mie ceva. Iese în fiecare dimineață, pe la șapte, se întoarce pe la prînz cu sacoșele pline, mănîncă, și iar pleacă și iar se întoarce cu sacoșele pline. I le mai arunc eu, că altfel n-ar mai avea loc.

Roberta: Și nu observă?

Dora: Cînd faci bine cuiva, nu observă niciodată. Așa zicea și bunica. Doar cînd faci o prostie,

atunci îți sar toți în cap. Il duci o viață în cârcă și, dacă îl pui puțin jos să te odihnești, spune că ești al dracului.

Roberta: Atunci de ce te încapățânezi să faci bine?

Dora: C-așa sînt eu. Nu mă pot abține. Tu ai mîncat? Ești așa de slabă, numai piele și os. Pe vremea mea, un bărbat nu s-ar fi uitat la tine. Zicea că ești bolnavă.

Roberta: (*rîzînd*) Niciodată nu m-am simțit mai bine!

Dora: Hai să-ți dau o sărmăluță.

Roberta: Nu pot, tanti.

Dora: O felie de cozonac?

Roberta. Nu. De altfel, am întîrziat îngrozitor.

Dora: Uite-ți poșeta, ai grijă să n-o pierzi pe unde te duci.

Roberta: Incerc, încerc. Ah, astăseara voi dansa (*dispare, în pași de dans*).

Olav (*voce din dormitor*): Dora! Unde mi-ai pus șosetele negre?

Dora: In sertarul din dreapta, în fund.

Olav: Am căutat acolo

Dora: Caută și în stînga

Olav (*voce iritată din dormitor*): Am căutat peste tot, în dreapta, în stînga, în fund mai sînt doar două perechi albe.

Dora: Stai că vin. (*dosește sacul, cu toate obiectele într-un sertar și iese pe ușa din stînga*). Ce ați face voi fără mine?

ACTUL II

Scena 1

Din culise se aude o ușă deschizându-se. Un zgomot de chei în broască, urmat de câteva alte zgomote, ca și cum cei care intră s-ar ciocni și ar dărâma multe lucruri.

Margareta: (*amuzată*): Ai grijă, Grig! Doamne, ar fi trebuit să ne dea instrucțiuni de folosire ca să intrăm!

Grig: Doar să iau cutia asta, să-ți fac loc, ai grijă la ciorapi!

Margareta: Mai bine treci tu, că țin eu cutia...

Grig: Ia mai bine borcanul și pune-l jos.

Margareta: Stai în dreapta că mă strecor eu pe lângă cufăr... Vezi că dai cu capul! (*rîde în timp ce din culise se aude o sticlă spărgându-se*)

Grig: Asta ce dracu' a mai fost?

Margareta (*rîzînd*): Dacă ar intra un hoț în casa asta, l-ar da pe tata în judecată pentru tortură.

Grig: Tortură medievală! Așa, gata, închid ușa?

Margareta: Dacă ajungi...

Grig: Slavă, Domnului!

Cei doi intră în încăpere. Dora și Olav sînt încă în dormitor.

Margareta: Unde o fi toată lumea?

Grig: Toată lumea?

Margareta: Vreau să zic tata și Dora.

Grig: (*cu un ton ușurat*) Ah, va fi și Dora...

Margareta: Nu te bucura prea repede de aliat. Știi doar, cînd tata se înfurie, poți să ai tu și o armată de Dore, tot de pomană.

Grig: Fii serioasă! Tatăl tău mă adoră.

Margot: (*visătoare*) ...într-adevăr, toată lumea te adoră. (*uitându-se în jur, nedumerită*)

Dumnezeule, dar ce e cu toate astea?

Grig: Se mută?

Margareta: Mai degrabă se mută cineva la el. Asta ce e?

Grig: Un papagal?

Margareta: Pare mai degrabă un păun.

Grig: Un păun ieșit la pensie.

Margareta: Ah, să nu-l întrebi cum e la pensie.

Grig: Pe păun?

Margareta: Pe papa! Fii serios. N-am chef să iasă cu scînteii.

Grig: Voi fi un înger.

Margareta: Și nu te înfoia cu noua ta numire. Nu încă, lasă-mă să-i explic eu cum vor sta lucrurile.

Grig: Draga mea, în toți anii de cînd m-a cunocut tatăl tău, cariera mea stă mărturie că n-am de ce să-l impresionez, sau să mă laud în vreun fel. Oricum, mi-am construit cariera pe propriile mele puteri, nu sînt un atîrnător, cum îți place ție să mă faci să cred că ar crede el despre mine. Deci, ce te face să crezi că mi-ar fi frică de taică-tău?

Margareta: Faptul că stai cu papagalul ăla mort în brațe și vorbești atît de solemn și fără noimă.

Grig: Simpatico! (*aruncă papagalul*) Ce ciudat. Imi amintesc casa asta plină de oameni, nu de obiecte. Toți acei oameni, viața aia intensă... cum se întîmplă lucrurile astea?

Margareta: Știi foarte bine. De atunci, de cînd această femeie, această Roberta...

Grig: Adică mama ta, Margo...

Margareta: Roberta. O femeie.

Grig: Mi-e greu să te aud cum vorbești despre ea. Mai ales acum.

Margareta: Mai ales acum! Adaptabilitatea cere sacrificii, puiule.

Grig: Bravezi.

Margareta: Nu bravez. Mă repliez.

Grig: Cum zici tu. Dar însingurarea tatălui tău, retragerea lui... harababura asta... depășește nițel realitatea.

Margareta: Ți e frică să nu-ți dăuneze imaginii noii profesii?

Grig: Știi bine că nu e așa...

Margareta: Știu doar că pînă acum asocierea cu numele lui nu ți-a stricat deloc. Ba din contră.

Grig: Repet, imaginea mea era destul de bună și înainte...

Margareta: Totuși, nu poți nega că te cam foloseai de asta. Cît despre tata, cred că e foarte rațional în demența lui. S-ar putea chiar să observe că i-ai aruncat papagalul pe jos. Ține minte că e un geniu al matematicii, chiar și acum. Are o logică imbatabilă și pun pariu că dacă ne-ar explica ce face cu lucrurile astea, ne-ar face adepții acestei... manii...

Grig: Ești sigură că nu a luat-o ușor pe arătură? Adică... uită-te în jur.

Margareta: Foarte sănătos n-a fost niciodată. Dar repet, normal în sensul nostru. Altfel n-ar fi fost genial.

Grig: Iar genialitatea...

Margareta: ...se suprapune peste nebunie!

(sună din nou telefonul. cei doi se uită, unul la altul)

Grig: Răspunzi?

Margareta: De ce?

Scena 2

Apare Dora, grăbită să răspundă, însă dă cu ochii de cei doi.

Dora: Ah, ați venit! Grozav, sînteți aici! Ați răspuns?

Margareta: Tanti! N-am apucat!

Grig: Sărămîna, Dora.

Dora: Este a doua oară cînd sună și nu ajung să răspund. Dar, ia uitate, ce slabi sînteți amîndoi!

Margareta: Asta spui de cînd eram mică, tanti.

Dora: Și la ce m-a ajutat? Uită-te puțin la tine! Pe vremea mea, bărbații nici nu se uitau la fete ca tine, ar fi zis că ești bolnavă... Da' nici cu bărbat-tu nu mi-e rușine. Sînteți umerășe, nu oameni.

Grig: Lasă că o să ai dumneata grijă de noi în seara asta.

Margareta: Ai făcut sarailie?

Dora: Făcut.

Grig: Tort de bezea?

Dora: Mereu ai fost înnebunit după tortul meu de bezea.

Grig: Cel mai bun tort de bezea din lume.

Dora: Din păcate, am avut niște ouă atît de proaste, de la supermarket. N-a crescut cum trebuie.

Margareta: Sînt convinsă că e delicios!

Dora: O să-l pun pe masă, dacă nu vă place, nu trebuie să-l mîncăți.

Grig: Apropo de masă... unde punem masa?

Dora: Ați observat și voi nu?

Margareta: Să observăm? Dora, abia am putut să intrăm pe ușă!

Grig: E domnul profesor... puțin... luat?

Margareta: Grig!

Dora: Lasă, fetiço, știi că tac-tu n-a fost niciodată prea bine la mansardă. Doar că acum a întrecut orice măsură. Acum juma de oră mi-a arătat o pălărie mîncată de molii și-mi spunea că e poezie. A cam dat damblaua în el. M-a pus să jur că nu mișc nimic. Asta e, o să mîncăm pe unde putem.

Margareta: A mai văzut-o pe Roberta?

Dora: Parcă-mi spune mie vreodată ceva. Dar, adevărul e că îl cam prind așa, uneori, și nu vreau să te sperii, dar are momentele lui de rătăcire.

Grig: E grav?

Dora: Dar eu știu, măi, băiatule? Acum e morocănos, acum dansează. Uite-așa, se întoarce de pe o parte pe alta, ca peștele pe plită.

Apare Olav, îmbrăcat la patru ace, smoking, papion. Inșă în papuci de casă.

Olav: Peștele vă spune bună seara!

Grig: Bună seara, domnule.

Margareta: Papa... ce spilcuit ești!

Dora: Tot în papuci?

Olav: Da, chiar și pe plită, tot cu papucii rămîn.

Margareta: Bonsoir, papa!

Olav: Margo, ești neschimbată. Grig, tu parcă te-ai mai împlinit?

Dora: Aș! Sînt amîndoi slabi ca niște scrumbii!

Olav: Și ați venit devreme! Mă mir... nici nu e opt!

Grig: O să vă contrazic: este chiar opt și unsprezece minute.

Olav: Ia uite, ce trece timpul... Dora, să știi că e de la magnet.

Margareta: Care magnet?

Dora: Lasă-l fetiço, că așa știe el să fie tandru cu mine, rîde toată ziua de mine. Mai bine i-ai spune să întoarcă ceasul ăla și să-și pună niște pantofi ca lumea în picioare. Schimbă-ți, dragă, papucii.

Olav: Dacă e să fim mai exacti, rîd de tine doar vreo 6 ceasuri pe zi. În rest dorm.

Dora: Și dai banii pe vechituri.

Olav: Și papucii rămîn!

Margareta: Papa! Serios, ce e cu toate astea?

Olav: Toate la timpul lor, dragă Margot, toate la timpul lor.

Grig: Aveți o ...colecție aici?

Olav: Dragul meu, ca întotdeauna, ești perspicace. Da, este o colecție. Știu că vi se pare un haos, dar, credeți-mă, totul are o schemă.

Dora: Un haos! O dezordine mai bine zis! A ajuns casa asta depozit de boarfe de n-ai cum să mai respiri! Dar parcă mă ascultă pe mine cineva!

Olav: Apropo, unde este papagalul?

Grig: (*bîlbîindu-se*) Cred că... pe aici.

Dora: Nu ți-am atins eu papagalul, jur!

Grig: Cred, s-ar putea, din greșeala, eu...

Olav: (*rîzînd*): Dă-l în mă-sa de papagal.

Margareta: Aș fi jurat că e păun...

Dora: Pînă vă decideți voi doi ce-i cu pasărea aia moartă, Grig, hai cu mine la bucătărie să mă ajuți să scot sarmaelele din cuptor. Olav, pentru numele lui Dumnezeu, pune niște pantofi în picioare.

(ce doi ies, rămân Margareta cu Olav)

Olav: Grig e încă speriat de mine?

Margareta: Mort de spaimă. Stătea cu papagalul ăla în mână și-mi ținea un discurs ferm despre cum nu-i e frică de tine.

Olav: Apropo, felicitări pentru noua lui numire.

Margareta: Papa! Cum...?

Olav: Crezi că dacă m-am retras de pe scenă, nu mai am relații? Că nu știu ce se întâmplă în jurul meu?

Margareta: voiam să-ți spun eu, când va fi oficial...

Olav: De ce așa târziu?

Margareta: Încă nu se știe și nu aveam chef de discuții inutile.

Olav: Inutile... Adică vei pleca cu el?

Margareta: Probabil că da...

Olav: Îți abandonezi munca și cariera pentru el?

MARGARETA: Vezi, tocmai asta voiam să evit.

Olav: Ce anume?

Margareta: Discuțiile în care pretindem că sîntem mai mult decît sîntem în realitate.

Olav: Un tată ar trebui să știe lucrurile astea, nu?

Margareta: Un tată da.

Olav: Ah, o merit! Din plin, punct ochit, punct lovit! Dar știi că nu-mi doresc nimic altceva decît să-ți fie bine?

Margareta: Tocmai de-aia, hai să nu discutăm despre asta.

Olav: Treaba ta, dar gîndește-te. Ai investit cam mult în relația asta. Nu ți-o spun ca tată, ci ca prieten.

Margareta: Este treaba mea, aici ai dreptate.

Olav: Niciodată n-am înțeles dacă tu chiar îl iubești...

Margareta: Tocmai tu! Vrei să vorbim despre iubire?

Olav: M-am schimbat, Margot.

Margareta: Oamenii nu se schimbă, doar se adaptează, nu despre asta era teoria ta, matematic demonstrată?

Olav: Poate că asta încerc acum. Să-mi contrazic propria teoremă.

Margareta: Serios, ce e cu toate vechiturile astea?

Olav: Nu pot să-ți spun. Nu acum.

Margareta: Deci nu e cazul să mă sperii. E ceva gîndit, da?

Olav: Intotdeauna.

Margareta: Nu te-am pierdut pe plută?

Olav: Ingeraș, doar dacă m-ai vedea învîrtind sarmale în locul Dorei, sînt de acord, chiar te rog să mă bagi la balamuc. Haosul însă are, mereu, o schemă extrem de logică.

Margareta: Fii sincer, vrei s-o înnebunești pe Dora, nu?

Olav: (*ride*) Săraca Dora! Ce vrei, orice experiment are și victime colaterale. Dar asta... vezi, tu, totul e gîndit ca un proces invers... cînd din haos creezi ordine, ordinea inițială. Ordinea de dinainte de haos.

Margareta: Poezia matematicii, nu? Atunci m-am liniștit. Ba nuuu, sînt a naibii de curioasă!

Olav: Toate la timpul lor, îngerăș!

Margareta: Imi spui pînă la miezul nopții?

Olav: Nu cred. Nu știu. Habar n-am.

Margareta: Atunci, imediat după miezul nopții! Ne - negociabil!

Olav: Intotdeauna mi-a fost mai greu cu tine decît cu maică-ta...

Margareta: Adică Roberta...

Olav: Mama ta, îngerăș!

Margareta: Ai mai văzut-o?

Olav: O mai văd, din cînd în cînd. Mai trece pe aici.

Margareta: Încă îți este dor de ea?

Olav: Intr-un mod curios, da... cred că-mi e dor de pofta ei de viață.

Margareta: Dor de pofta ei de viață? Mereu vă certați din cauza escapadelor ei, petrecerilor ei!

Olav: De fapt eram cuplul perfect. Nici o clipă de plictiseală. Niciodată nu știam ce va urma.

Margareta: Iar acum știi ce va urma?

Olav: Asta niciodată. Dar există, cu cît de apropii de final, o oarecare anticipare logică.

(Sună, din nou telefonul)

Margareata: Nu răspunzi?

Olav: Este a treia oară cînd sună. N-am chef.

Margareta: N-ai chef sau...?

Olav: Sau ce?

Margareat: Știi tu...

Olav: Azi n-am nici un chef să mi se mai întîmple lucruri din exterior. Nici bune, nici rele.

Margareta: Of, papa... ce ciudat e să-ți spun papa...

Olav: O formulă nu pe deplin asumată.

Margareta: E drept, dar nici rolul tău de tată nu mi-l pot asuma pe deplin.

Olav: Sînt dispus la acest compromis devreme ce e clar că nici eu nu mi-l pot asuma.

Margareata: Crezi că, dacă Roberta ar fi fost încă aici, apropierea asta dintre noi s-ar mai fi petrecut?

Olav: Cu siguranță nu. Avea darul de a menține paralela perfectă în familia noastră.

Margareta: Și atunci?

Olav: Dora, ții minte?

Margareta: Drăguța de Dora. Uneori am impresia că ea mi-a fost o mamă adevărată.

Intră Grig, cu o sticlă de băutură în mână.

Grig: Tanti Dora m-a alungat din bucătărie. A zis să bem niște vișniată pînă face ea maioneza.

Olav: Să bem, da, mai ales că avem ce sărbători, nu-i așa, excelență?

Grig schimbă o privire cu Margareta.

Margareta: Era inevitabil, știa.

Grig: Încă nu e oficial.

Olav: Este ca și făcut. M-am întîlnit zilele trecute cu cineva de la Minister, m-a felicitat și mi-a spus că am doi copii realizați. Zilele următoare se va face anunțul. Și, da, felicitările mele, este un succes, fără îndoială.

Grig: V-aș fi spus chiar eu, dar mi s-a atras atenția să-mi țin gura. Ceea ce am și făcut... Doar Margo știa...

Olav: Este un pas formidabil. Bineînțeles, dacă asta îți dorești. Sper doar că ești pe deplin conștient că această numire îți va schimba radical viața, nu-i așa?

Grig: Este doar o schimbare de carieră, nu de viață.

Margareta: Probabil că ar fi mai bine să nu vorbim afît de mult despre asta.

Olav: Ingeraș, dar cred că este un subiect minunat de discutat. Veți pleca împreună?

Grig toarnă băutura și întinde fiecareia câte un pahar.

Margareta: Papa... este o decizie la care încă ne gândim.

Olav: Așa e, ai dreptate. n-am dreptul să mă bag. Nu-i așa, fiecare în familia asta a fost mereu cu bucățița lui de viață. Trei destine paralele, cu mici culoare de intersecție. Și alea explozive.

Grig: Uneori cred că e mai bine așa. Familia mea era mereu intersectată. Toată lumea știa sau trebuia să știe mereu ce se întâmplă tot timpul în viața celuilalt. Și asta poate deveni ușor sufocant.

Margareta: Ah, în familia asta aveai mereu mult loc să respiri, nu-i așa papa?

Olav: Poate prea mult loc, îngeraș. Da, sîntem o familie modernă, împreună dar mereu separați.

Margreta: Știi că lui papa am început să-i spun papa abia de un an? Datorită Dorei...

Olav: Roberta voia să ne spunem pe nume.

Grig: Știu, asta mi-a povestit Margo.

Olav: Nu știu dacă a fost bine sau rău, dar ideea Robertei era să-ți faci din copil un prieten, nu o posesiune. Ura ierarhiile familiale. Cînd era mică, Margo ne striga "mama" sau "tata" doar cînd avea febră.

Grig: Știu, mi-a povestit. Mi s-a părut ciudat la început, dar acum cred că am înțeles... e singurul mod în care poți să-ți dezvolti personalitatea de mic. Fără să te raportezi la părinți ca la niște autorități.

Olav: (*admirativ*): Dragul meu, dar ești un diplomat înnăscut. O discuție ca asta poate genera destul de rapid un conflict, nu-i așa Margo?

Margareta: Oh, da! Desigur! De pildă acum aș putea spune că părinții mei m-au mutilat emoțional.

Olav: Iar eu ți-aș răspunde că ești plină de clișee despre familie și educație. Iar mutilarea de care vorbești e de fapt o călire pentru viață.

Margareta: (*înflăcărată*) Bravo! Bravo! Iar eu aș continua vorbind despre această călire spartană, aplicată încă din fașă, aș spune că acest cinism m-a transformat într-o femeie rece și fără sentimente. (*bătînd din palme*) Aici ar trebui să intervii tu, Grig!

Grig: (*tulburat*) Eu n-aș spune niciodată așa ceva...

Margareta: Ah, ce plictisitor ești! Dar tu nu știi să te joci! Ah, cît îmi lipseau tensiunile astea, certurile! Știi Grig, în familia noastră tandrețea se manifesta așa, în discuții radicale, mereu subiecte ridicate periculos la fileu. Tot timpul, rarele momente de familie, în care eram toți trei în încăpere, se treceau în revistă rapid toate complezențele și se ajungea cu repeziciune aici. La elefantul din încăpere.

Intră Dora, pe ultima replică.

Dora: N-am aruncat nici un elefant! E sub brad.

Toți trei se întorc către Dora, ușor amuzați.

Olav: Dar de ce l-ai pus acolo?

Dora: Zilele trecute era să-mi rup gîtu cînd măturam și m-am împiedicat de trompa lui.

Margareta: Deci ai și un elefant?

Olav: Cu trompă!

Grig: Eu am găsit doar papagalul.

Olav: Papagalul ăla cred că e singurul lucru inutil din colecție. Cred că pînă și eu am făcut o greșeală cumpărîndu-l.

Margareta: Atunci de ce l-ai cumpărat?

Olav: Mi s-a părut foarte ciudat să văd un papagal împăiat, care încă stă în colivie. Atît de ciudat încît nu-mi luam ochii de la el. Halucinant de-a dreptul să vezi un mort la pușcărie. Dar n-are legătură cu nimic. Deci, Dora, poți să arunci papagalul!

Margareta: Nu, nu, papagalul rămîne. L-am confundat cu un păun, deci pînă nu-i găsim o identitate clară, nu putem să renunțăm la el.

Grig: Ar fi ca și cum l-am îngropa fără să fie botezat.

Olav: Ar pendula între cele două lumi. Lumină sau beznă. Destul de jalnic să vezi un papagal împăiat pendulînd între viață și moarte.

Dora: Nu mai bine aduc niște chifteluțe?

Olav: Mai stai și tu jos, Doralindo! De dimineață tot așa e. Cînd nu e la bucatărie, îmi face ordine prin sertare. Face atîta ordine că niciodată nu găsesc nimic. Femeia asta e titirez nu e femeie.

Grig: Un titirez fermecător.

Dora: Vă dau eu titirez de nu vă vedeți.

Margareta: Haide, tanti, că dacă n-ai fi tu, s-ar alege praful de noi. Nu te supăra.

Dora: Nu mă supăr, că m-am obișnuit. Parcă nu știu eu glumele astea ale voastre de intelectuali.

Niște clămpănici.

Olav: Dar niște clămpănici simpatici.

Grig: Și niște clămpănici care în curînd vor muri de inaniție.

Margareta: Te ajut eu, tanti, să punem masa!

Scena 3

Cele două ies, rămân Olav cu Grig.

Olav: Lasă vișinata, îți dau ceva mai bun. *(scoate din dulap o sticlă, două pahare pe care le umple)*

Grig: Este schmpas, nu?

Olav: De coarne.

Grig: Ați avut întotdeauna un talent extraordinar la băuturi fine.

Olav: Se învață. Mai ales când ai de-a face cu atâtea întâlniri oficiale.

Grig: Nu vă lipsesc?

Olav: Întîlnirile?

Grig: Întîlnirile... viața socială, mondenitățile?

Olav: Mondenitățile m-au obosit întotdeauna, iar la întîlnirile oficiale eram atît de constipat că nu înțelegeam nimic din ce se petrecea în jurul meu. cînd eram în mijlocul lor. Mi-am amintit abia de curînd, de multe povești. Și abia acum trag niște concluzii.

Grig: Povestiți-mi, mereu aveți povești incredibile!

Olav: Ți-am spus-o pe-aia cu supa de rechin?

Grig: Nu, dar sună promițător...

Olav: Eram la un dineu la ambasada Chinei, unde s-a servit supă de rechin. Aparent, o delicată.

Grețos, după mine, mai ales că eu nu suport peștele.

Grig: Și ați mîncat?

Olav: Trebuia. Era o supă gătită în onoarea mea. Dacă nu mîncam ar fi fost o gafă diplomatică enormă.

Grig: Nu înțeleg cum poți înghiți ceva ce nu-ți place. Nu se revoltă, fizic organismul?

Olav: E o întrebare justă, dragul meu: poți sau nu poți să-ți controlezi instictul de vomă socială?

Grig: Poți?

Olav: A fost odată un caz cutremurător. Grotesc, dar și amuzant dacă poți învăța ceva din asta.

La o altă întâlnire, tot oficială, ni s-a servit creier de maimuță vie. Maimuța era legată, sub masă. Imobilizată. Doar capul îi ieșea pe jumătate din mijlocul mesei. A apărut maestrul de ceremonii, cu o sabie prelungă, și a decupat pe jumătate capul maimuței, în așa fel încât creierul să rămână intact. Oaspeții erau invitați să mănânce bucățelele de creier. Îți dai seama? Să-i mănânci creierul, cât timp animalul e viu!

Grig: Ce oroare! Nu mi se pare deloc amuzant...

Olav: Stai, n-am terminat. Oroarea abia acum urmează. Și amuzamentul. Printre oaspeți era un tinerel, aproape un copil. Abia împlinise 24 de ani, dar avea o ambiție de cutră bătrână. Era genul care ar fi călcat pe cadavre. I-am citit în ochi repulsia, groaza actului inuman la care eram invitați cu toții de către gazde.

Grig: Era obligatoriu să mîncați... de curtoazie?

Olav: Nu, cel puțin nu declarativ. Deși se știa că, dacă te băgai la asta, ai fi crescut cu mult în ochii gazdelor. Puștiul de care îți spun s-a băgat. Și-a înfipt furculița în masa aia albicioasă, a tăiat din creier o bucățică, tacticos și a băgat-o în gură, în uralele mesenilor. Ii dăduseră lacrimile de scîrbă, în timp ce mesteca.

Grig: Cred și eu...

Olav: Condiția era să înghiți și să arăți apoi spre masă gura goală. Ceea ce a și făcut. Au fost urale, aplauze. Datorită curajului puștiul ăsta ar fi fost departe acum.

Grig: Ar fi fost... ?

Olav: La cîteva minute după ce a înghițit creierul maimuței, puștiul a căzut secerat, livid, cu mișcări spasmodice la pămînt.

Grig: De ce?

Olav: Vezi tu... își umflase niște mușchi pe care nu-i avea. Începuse să vomite, dar ambiția îl tot făcea să-și înghită voma. Nu-și putuse învinge reflexul instinctiv, dar s-a încăpățînat, psihic, să nu cedeze. Dar voma revenea, revenea și revenea, pînă cînd, din încăpățîinare, epiglota a cedat. S-a înecat cu propria vomă. A murit în cîteva minute.

Grig: Ce poveste sinistră!

Olav: Sinistră, într-adevăr. Imi aduci aminte de el.

Grig: Eu?

Olav: Ești extrem de ambițios, și o spun cu toată înțelegerea. Aș fi ipocrit să n-o fac, mai ales că eu însumi m-am însingurat și mi-am ratat viața tocmai din cauza ambiției.

Grig: Dar sînteți cel mai puțin ratat om pe care îl cunosc!

Olav: Grig, trofeele nu înseamnă nimic. Măririle, faima... vax! De-asta mi-am și scos toate diplomele de pe pereți. De la o vîrstă... toate astea devin fantele unei vieți netrăite. Te bîntuie al naibii de tare.

Grig: Fantele? Nu sînt fantele, e viața dumneavoastră, cariera palpabilă!

Olav: Cariera, da... Ce termen potrivit. Știi că prima definiție a acestui cuvînt se referă de fapt la o exploatare minieră? Cariera este o exploatare, ce e drept, de suprafață. Ești salahor sub cerul liber, iar asta îți dă o oarecare senzație de independență. De aer, de spațiu în care te poți mișca. Nimic mai fals. Un sclav rămîne sclav, chiar dacă muncește sub cerul liber. Mulți nefericiți n-au înțeles ironia acestui cuvînt. Căci este un cuvînt ironic. Ca un soi de avertizare. Eu am făcut parte dintre cei pentru care cariera nu avea decît înțelesul pe care îl voiam eu. Mărire, glorie... căcat!

Grig: Dar nu e vorba despre glorie deșartă... era menirea dvs...

Olav: Menirea! Un al cuvînt balon.

Grig: Iertați-mă, dar vă contrazic. Sînt oameni cu meniri juste, care fac bine...

Olav: Dar nu vorbim despre Maica Tereza aici. Vorbim despre oamenii care își pompează ego-ul spunînd "Asta e menirea mea" și calcă pe cadavre. Sau se erijează în salvatori, cînd de fapt sînt niște bieți intriganți. Oamenii ca noi, Grig, își ascund handicapul sufletesc în spatele carierei. Simțim că nu e drumul nostru, dar îi spunem menire și continuăm să mergem mai departe, orbește, înainte... pînă ne înecăm cu propria vomă.

Grig: Aici greșiți. Dacă pe mine nu m-ar mai mulțumi un drum...

Olav: Ce-ai face? Te-ai întoarce?

Grig: Imediat. Nu fac decît ceea ce simt că îmi face bine. Alții pot să își rateze viața, paradoxal, construindu-și o carieră, recunosc asta, însă eu mă cunosc mult prea bine.

Olav: Te cunoști mult prea bine. Cum este să te cunoști prea bine?

Grig: voiam să spun că...

Olav: Ești mult prea rigid. Tu uiți că există acel punct, acel mic punct sensibil, unic, acel punct de graniță de unde îți este imposibil să te mai întorci vreodată pentru că înapoi nu te mai așteaptă nimic. Eu n-am mai avut unde să mă întorc. Am putut doar să mă opresc. De-atunci stau așa, într-un punct.

Grig: Celebrul discurs...

Olav: Da! Celebrul discurs! Știi, cred că de fapt ne este dat fiecăruia dintre noi un singur moment în viață cînd putem alege dacă vrem să fim proști sau deștepți. Eu n-am mai putut să aleg să fiu deștept. Așa că am preferat măcar să aleg nu mai fiu chiar prost. Cînd mi-am dat seama că sînt pe cale să mă înec cu propria vomă, am cedat. Am vomat. Am vomat totul și am făcut-o în public.

Cînd toți au crezut că am luat-o razna. Dar uneori, Grig, este atît de bine să o iei razna. Chiar dacă, mai apoi, rămîi suspendat într-un singur punct.

Grig: Imi spuneți că n-am stomacul îndeajuns de puternic să trec mai departe de acel punct fără să mă înece cu propria vomă?

Olav: Nu cred nimic. Tu trebuie să te decizi. Mă refer acum la altceva. O carieră ca aceasta cere niște sacrificii pe care la un moment dat, în viitor, va trebui să ți le asumi. Pentru că alegerile greșite din prezent se vor întoarce, Grig, ca un bumerang cumplit asupra ta.

Grig: Din partea mea, nici un sacrificiu...

Olav: Nici... unul?

Grig: Nu, nici unul.

Olav: Deci pleci așa, pe drumul ăsta... curat, fără nici un regret?

Grig: Fără absolut nici unul.

(pauză, Olav îl privește pătrunzător, pregătind atacul)

Olav: Grig, știi foarte bine de viața ta dublă.

Grig: Poftim?

Olav: Știi despre copil.

Grig: Ah... dar Margo...

Olav: Asta nu înseamnă nimic în planul meu moral. Pe al tău însă...

Grig: Dar Margo știe. Și a acceptat.

Olav: Nici despre Margo nu vorbesc. Ea a fost educată spartan în ceea ce privește sentimentele.

Nu e o gîsculiță. E o femeie foarte calculată, e o femeie rece. Și tocmai de-asta nu te judec pentru relația ta extra-conjugală. Tu însă ai nevoie de acea relație, tu ai nevoie de iubire - este bula ta de oxigen.

Grig: Vă înșelați. A fost ceva ne semnificativ, iar copilul, o greșeală.

Olav: O greșeală...

Grig: voiam să spun... un accident. Nu credeam că... fata aia va dori să-l păstreze.

Olav: Fata aia, totuși, a făcut-o.

Grig: Nu puteam s-o oblig...

Olav: Nu, firește că nu...

Grig: Ea oricum nu vrea nimic de la mine. Mi-a spus-o. Eu am tot încercat să stau de vorbă cu ea, dar ea este cea care a oprit orice comunicare cu mine. Adică s-a terminat, nu vrea să mă implice cu absolut nimic în viața copilului ei.

Olav: Care e și al tău...

Grig: Accidental.

OlaV. Crezi că vei avea stomacul atât de tare încît peste ani de zile să nu te îneci cu propria vomă?

Grig: Ce vrei să spunei? E alegerea ei, eu am vrut să îi ofer tot sprijinul financiar...

Olav: E alegerea ei, într-adevăr, să nu accepte bani de la un om cu care a făcut un copil. Ești atât, atât de orb, Grig... Ce vei face cînd, după ani și ani de zile, te vei trezi în pat cu o femeie rece care nu-ți va dărui niciodată, nici măcar o sărutare de iubire, darămite un copil...

Grig: Vorbiți așa despre fiica dumneavoastră?

Olav: Nu, vorbesc despre un un iceberg. Margo are temperatura unui șarpe și o știi prea bine. Da, fata mea este un șarpe. Drăguț, ce e drept, inteligent și extrem de sociabil. Dar sîngele ei este de gheață.

Grig: Eu nu gîndesc asta!

Olav: Zău?

Grig: Margo este... este femeia pe care am visat-o întotdeauna. Este atât de... logică.

Olav: Bravo! Iată o declarație de amor diplomată pînă în măduvă! M-am îndrăgostit de mintea ta logică, iubito! Iubirea nu e logică, Grig!

Grig: Ați înțeles greșit. voiam să spun că este exact femeia lângă care vreau să îmbătrînesc.

Olav: Fără complicații sentimentale...

Grig: Fără complicații sentimentale!

Sună un telefon. De data asta este telefonul lui Grig. Olav îngheață privind spre telefonul de pe soclu..

Grig: Este... telefonul meu (*se uită la ecranul mobilului*) Și trebuie să răspund, mă iertați. (*iese pe culoar să vorbească, aproape ciocnindu-se de Dora care intră precipitat, foarte agitată*)

Dora: Iar a sunat telefonul?

Olav: Da, era al lui Grig...

Dora: Păi și el unde e?

Olav: A ieșit să vorbească.

Dora: Olav, trebuie să-ți spun ceva, e îngrozitor!

Olav: Ce e draga mea?

Se aude vocea Margaretei:

Margareta: Doraaaa! Unde e usturoiul?

Olav: Îngrozitor! Am rămas fără usturoi?

Dora: In cămară, în raftul doi, în stînga, după lădița cu cartofi. (*către Olav*) Ești un prost bătrîn!

Este vorba despre Grig. Și Margo...

Margareata: Mă uit, dar nu văd nimic.

Dora: Trebuie neapărat să-ți spun!

Olav: Spune, odată!

Margareta: Să mă uit și în dreapta?

Dora: Lasă că vin eu. Of, mi s-a tăiat și maioneza când mi-a spus Margo! Și mie nu mi s-a tăiat niciodată maioneza! Olav, tu du-te în pivniță și adu niște sticle de vin, multe, o sa avem nevoie.

S-a dus dracului petrecerea asta!

Olav, singur, ușor debusolat.

Olav: Petrecerea? Ce știi, tu, Dora despre petrecere? (*iese din scenă, în timp ce telefonul fix începe din nou să sune. Lumina se stinge încet.*)

ACTUL III

Scena 1

Decorul se schimbă. Camera Dorei, care a fost de fapt camera Robertei. Dora se plimbă, dintr-o parte a alta, agitată.

Dora: Și eu ce să fac acum? Cum o mai dreg și pe-asta? Doamne-Dumnezeule, ce-i cu oamenii ăștia? Ce-i cu ei? De ce o ia toată lumea razna în casa asta?

Roberta: Mai ales tu, Doralindo! Ai ajuns să vorbești de una singură?

Dora: Ah! Iar tu! De unde-ai mai apărut?

Roberta: Săteam pe aici. Te așteptam.

Dora: Pe mine? Da' ce, n-ai treabă?

Roberta: Acum nu.

Dora: Parcă te duceai la o petrecere.

Roberta: M-am dus, am revenit, probabil că voi pleca din nou. Mă primești la petrecerea ta?

Dora: N-o să mai fie nici o petrecere.

Roberta: Adică?

Dora: Adică, uite, că n-am timp acum de taclale. Am... altele pe cap.

Roberta: Ai de făcut mâncare?

Dora: Ești îngrozitoare, Roberta!

Roberta: Știu... mi s-a tot spus asta!

Dora: Pentru că ție nu-ți pasă niciodată de nimic.

Roberta: Uite, îmi pasă îndeajuns de mult încât să stau de vorbă cu tine.

Dora: Nu, zău, Roberto! Tu pleci mereu când lucrurile se complică. Chiar dacă ți-aș spune, la ce bun?

Roberta: Sînt un fachir, Dora!

Dora: Ce ești?

Roberta: Un fachir, un fachir! Din ăia care merg cu picioarele goale pe tăciuni încinși. Știi cum reușesc s-o facă?

Dora: De ce să mergi pe tăciuni încinși, cu picioarele goale?

Roberta: Ca să-ți stăpînești corpul, să-ți domini trăirile. Uite așa fac și eu, țopăi peste toate complicații.

Dora: Tu cam țopăi, așa e...

Roberta: Tu însă calci cu toată talpa, apăsat!

Dora: Of, m-am săturat de vorbele astea prețioase. Tare mult vă mai place să vorbiți și să tot vorbiți!

Roberta: (*împăciuitoare*) Ia zi-mi, ce s-a întîmplat? S-a tăiat maioneza?

Dora: S-a tăiat și aia, dă-o dracului de maioneză. Da' nu mă întrebi de ce s-a tăiat?

Roberta: Ei?

Dora: Of, Doamne, este afît de greu. Stăteam și eu cu Margaretuța noastră, așa, la taclale, ca fetele, de una de alta. Și m-am apucat de maioneză, că salata de beuf a ras-o Olav ieri seara și mă gîndeam să mai fac una să pun pe masă, și o întreb și eu, pe Margo dacă nu se iau și ei, ea cu Grig, că vorba aia, de cinci ani stau împreună, și că poate vrea și ea un copil. Și nu-ți spun, Doamne, Doamne, cum spun asta, cum începe Margareta să rîdă, da' brusc, așa, și să rîdă și iar să rîdă de ziceam că face apoplexie, că nu mai avea aer de la atîta rîs. Și mă uitam la ea ca proasta, că nu înțelegeam nimic și turnam uleiul ăla fără să mă uit, că mă uitam la ea cum rîde e și deodată se oprește, la fel de brusc, se calmează, mă privește țintă, cu ochii ăia îți cam dau uneori fiori și-mi spune, așa, limpede: Grig are deja unul.

Roberta: Un ce?

Dora: Un copil!

Roberta: Ah!

Dora: Și am crezut că n-aud bine, sau că face ea mișto de mine, că în casa asta toți mă luați de proastă. Și m-am așezat așa, pe marginea scaunului și îi zic: Cum așa?

Roberta: Așa...

Dora: O întreb: cum așa? Și mă ia de mîină, și mă privește, și îmi spune uite așa bine. Și-mi mai spune, uite cum aș povesti eu o telenovelă: să vezi, tanti, că Grig are o relație cu o fată tînă, de vreo cinci ani, și de trei luni are un copil cu ea... și eu ascultam și mi se făcea rău, că parcă simțeam că-mi fuge pămîntul de sub picioare.

Roberta: Biata Dora...

Dora: Dar ea continuă să-mi povestească de curva aia, să-mi spună că nu e curvă, că cică e fată cumsecade, că e îndrăgostită lulea de Grig și o întreb și eu ca proasta cum să fie aia îndrăgostită de Grig, că Grig e bărbatu-său... Poftim, și începe iar să rîdă cu lacrimi! Și-mi spune...

Roberta: (*dînd replica Margaretei*) "Iartă-mă, Doro, dar nu mă pot abține! Poate că ai dreptate să fii afît de indignată. Tu ții prea mult la noi ca să îți dai seama că pe noi ne doar în cur de toată treaba asta cu sentimentale."

Dora: Mă doare în cur de sentimente, exact așa mi-a zis. Da' tu de unde știi?

Roberta: Ești înduioșătoare, pe cuvîntul meu. E poate mai bine așa.

Dora: Ce să fac?

Roberta: Cum adică?

Dora: Păi pot eu să stau și să nu fac nimic?

Roberta: Nimic. Nu te amesteca. De fapt de-asta am venit acum aici. Să-ți spun să nu te amesteci.

Dora: Adică cum să nu mă amestec? Că dacă nu mă amestecam, se ducea pînă acum casa asta de rîpă! Cine-a spălat, cine-a călcat, cine-a plătit facturi?

Roberta: Dora, Dora... Cum faci tu mereu curățenie. Prin sertare, prin sentimente, prin viețile noastre.

Dora: Cineva trebuie s-o facă! Voi nu știți decît să deranjați totul, totul! Lăsați în urmă doar mizerie!

Roberta: Poate pentru că noi sîntem adevărații Mizerabili!

Dora: Numai asta știți să faceți! Să rîdeți! Halal intelectuali, cu toții! Și să faceți mereu dezordine. Cînd stăteai pe aici, te duceai, veneai, voiai o rochie, n-o mai voiai, o aruncai pe pat, scoteai alta, nici aia nu-ți plăcea, o aruncai și pe-aia. Și așa ai făcut și cu oamenii.

Roberta: (*ride*) Nu vrei mai bine să te machez?

Dora: Ce mizerie mai făceai și tu când te machiai. Cutii de pudră răstrunate, creioane de ochi împrăștiate, rujurile fără capac!

Roberta: Dar ieșeam, totuși, strălucitoare!

Dora: Tot singură erai. Așa și Margareta. Strălucește la suprafața, dar eu știu cât suferă, mititica.

Roberta: Nu știi nimic. Nu suferă deloc. Se amuză.

Dora: Da' ce, ea nu e om? Cum să te amuzi când hăndrălăul de lângă tine face copii cu alta?

Roberta: Inchide ochii! (*îi machează ochii*)

Dora: Vezi să nu fie strident!

Roberta: Margo e foarte bine. Crede-mă! Și te rog, nu te băga acolo!

Dora: Bărbatu-său are copil cu alta și tu zici că e bine!

Roberta: Dar nu e bărbat! E un accesoriu.

Dora: Uită-te la mine, pe mine unu nu m-a înșelat! Și am îngropat doi pînă acum. Primul...

Roberta: Ăla care te bătea?

Dora: Ăla, da. Mai trăgea și el cîte o palmă, ce e drept, cînd o lua pe ulei. Dar așa e cu bărbații, ce, parcă mare diferență între un animal și un bărbat! Dă-i unui cîine să bea, că turbează, te mușcă și te latră... așa fac și bărbații la băutură. Da' n-aveam eu ac de cojocul lui? Cînd venea pulbere acasă, îl învinețeam și eu cu furtunul, de se jura a doua zi, cînd se trezea, că nu mai bea, că nu știa cu cine s-a încăierat peste noapte. Da' nu mă înșela! Nici asta și nici al doilea.

Roberta: Ăla care îți fura banii?

Dora: Amîndoi mă respectau, domnișoară!

Roberta: Că mult te mai respectau cînd te loveau sau îți furau paralele!

Dora: Una e una, alta e alta. Ce se petrecea între noi, rămânea între noi, între patru pereți și nu eram de rușinea blocului că bărbatu-meu nu-și ține scula în pantaloni.

Roberta: Bărbatu-meu își ținea scula în pantaloni și toți credeau că mă înșeală. Inclusiv tu...

Dora: Aici... da, aici a fost o greșeală.

Roberta: Dacă îmi aduc bine aminte, tu însăși ai răspândit zvonurile astea.

Dora: Eu n-am vrut decât să-ți deschid ochii, să fii mai atentă cu el. De unde să știu că el chiar muncea?

Roberta: Pentru că o spunea chiar el... Nu te mișca! Ține ochii închiși!

Dora: Pentru mine, bărbatul când vrea să fie cu o femeie, chiar dacă are de muncă, tot e cu femeia lui.

Roberta: Dar de ce să te bagi unde nu-ți fierbe oala, Dora?

Dora: Eu voiam să fac bine.

Roberta: Intr-adevăr. Toți vrem să facem bine. (*continuă să o macheze*) Deschide acum ochii.

Dora: Toată viața mea...

Roberta: ...n-ai vrut decât să faci bine.

Dora: Dar tu știi asta. Tu știi asta cel mai bine. Că eu te-am ajutat, nu-i așa?

Roberta: Categorie. Ce nuanță de ruj vrei? Roșu-diabolic sau roz-angelic?

Dora: Eu nu mă pricep la nuanțe...

Roberta: Eu mă pricep. Poate printre puținele lucruri la care mă pricep cu adevărat.

Dora: Dar ce crezi că ar trebui să fac?

Roberta: Ce... cred... că... ar... trebui... să... faci?

Dora: Da, zi-mi... cu Margareta... nu pot să nu fac nimic. Să vorbesc cu Olav, nu?

Roberta: Olav știe.

Dora: Cum?

Roberta: Știa demult.

Dora: Și a acceptat... a acceptat să vină... ăla în casa lui?

Roberta: De ce n-ar fi făcut-o?

Dora: Cum adică știa că o înșală pe Margo? Acum două ceasuri mi-a zis că-i e milă de Grig!

Roberta: Ii e milă tocmai pentru că Grig a intrat în cuibul nostru de monștri.

Dora: Eu... eu nu înțeleg.

Roberta: Dar tu niciodată n-ai înțeles prea multe. Și uneori e mai bine așa.

Dora: Dar, ce vrei să spui?

Roberta: Țuguie buzele!

Dora: Dar ce vrei să spui?

Roberta: Adică să-ți ții buzele uite-așa!

Dora: Cum n-am înțeles?

Roberta: Acum taci din gură, sau o să arăți ca un clovn! *(Roberta o machiază încet, timp în care Dora deschide ochii din ce în ce mai larg și o privește. Gesturile Robertei trebuie să aibă ceva amenințător. Ii ține bărbia, aproape imobilă, și îi machează buzele, dar mimează un soi de tortură. Jocul trebuie să dureze câteva secunde bune. După ce termină de machiat, Roberta se retrage câțiva pași, ca să-și admire opera)*

Roberta: Gata!

Dora: Și acum?

Roberta: Acum te duci jos, la petrecere și petreci.

Dora: Nu înțeleg... Eu ce fac cu Margaretuța?

Roberta: Îți ții gura.

Dora: Dar eu nu sînt ca voi. Nu pot să mă prefac. Trebuie să fac ceva s-o ajut.

Roberta: Nu poți să te prefaci?

Dora: Nu, eu prefer să spun totul!

Roberta: Atunci fă-o. Aici, cu mine. Dar vorbește despre seara aia.

Dora: Care...seară?

Roberta: Seara de acum un an. Fix acum un an! Îți amintești cu siguranță.

Dora: Lasă asta. Mai bine mi-ai da un sfat cu Margareta...

Roberta: Pe la ce ora a sunat telefonul?

Dora: Era seară, nu mai știu. Sau mai bine vorbesc direct cu curva aia?

Roberta: 7. 56 post meridian!

Dora: Eu i-aș spune vreo două să mă țină minte!

Roberta: Era 7.56 post meridian.

Dora: Sau să vorbesc cu Margareta, să-i spun că nu e bine ce face, că lucrurile astea nu se fac....

Roberta: Concentrează-te!

Dora: Atît să fi fost, da, era aproape 8. Săracul Grig. Eu sînt convinsă că aia l-a păcălit.

Roberta: Și cine a răspuns la telefon?

Dora: Olav... Dar dacă intervine Olav? Are relații, încă are relații, ar putea s-o alunge pe curva aia din oraș, undeva, la țară, să-i lase pe copii în pace.

Roberta: Și ce l-ai auzit pe Olav spunînd?

Dora: Cine?

Roberta: Ce a spus Olav, acum un an, în receptor, cînd a sunat telefonul?

Dora: A înlemnit. S-a făcut galben la față și a spus doar atîta: Nu.

Roberta: Și mai apoi ce s-a întîmplat?

Dora: Nu mai țin minte...

Roberta: Hai, fă un efort?

Dora: Apoi... dar spunea doar atât, "nu". Din ce în ce mai tare, și mai tare, pînă a început să urle.

Roberta: Iar fața lui, ții minte fața lui?

Dora: Se transformase, părea un animal. Nu l-am văzut niciodată așa... Da, și mai apoi, mai apoi a căzut în genunchi și ținea receptorul aproape de ureche în timp ce zbiera scos din minți: NU, NU, NU! Ah, Roberto, ce-ți veni? De ce mă pui să-mi amintesc seara aia? Cînd noi vorbeam acum despre cum pot s-o ajut pe Margareta.

Roberta: Toate au legătură.

Dora: Adică?

Roberta: Spune-mi, ce făceai tu, cît timp urla Olav la telefon: nu, nu, nu!

Dora: Eu?

Roberta: Da, ce făceai tu atunci. Erai lîngă el. Și știai ce înseamnă acel telefon. Ce ai făcut tu atunci?

Dora: Haide, lasă-mă cu prostiile!

Roberta: Nu te las să ieși din camera asta pînă nu îți amintești toată seara. Ce ai făcut tu, în clipa în care ai înțeles ce s-a petrecut?

Dora: Nu mai știu, mi-era să nu i se facă rău.

Roberta: Știi foarte bine ce ai simțit. Ce ai făcut în secunda aia?

Dora: Eu... am zîmbit.

Roberta: Ai zîmbit. Reușiseși să faci ordine, nu-i așa, Dora?

Dora: Lasă-mă, eu... trebuie să scot pulpa din cuptor.

(Se zbate și scapă îngrozită din strînsoarea Robertei. Lumina se stinge încet)

Scena 2

Revenim în decorul primei scene, sufrageria încărcată, în care acum este pusă masa. Olav, Margareta și Grig, sporovoiesc vesel, în timp ce o așteaptă pe Dora.

Grig: Citeam undeva că toată literatura bună este o literatură a viciului.

Margareta: Dar toată arta ne hrănește de fapt un viciu. Un tablou cu un peisaj rural plictisește, pe când unul diabolic și contorsionat ne face să ne gândim la grotescul din noi! Artă e ca amorul, trebuie să aibă o doză de nebunie.

Olav: Și nu doar amorurile. Pasiunile, drogurile, alcoolismul. Ca și viața nu? O viață imorală este una care merită trăită!

Margareta: Să bem pentru asta!

Olav: Dostoievski era un jucător împătimit, a scris Jucătoul tocmai pentru că îi băteau creditorii la ușă.

Grig: Iar Balzac bea 50 de cafele pe zi și când nici doza asta nu mai avea efect, a început să mănânce zațul.

Margareta: Byron era dependent de sex. Colecta părul pubian al fiecărei amante cu care fusese.

Grig: Probabil că avea un hambar!

Olav: Dumnezeu, dacă v-ar auzi Dora!

Grig: Dar chiar, unde este tanti Dora?

Margareta: Se face frumoasă.

Olav: Dora?

Margareta: Vrea și ea să fie o seară specială. Mi-a spus-o! M-a și șantajat cu asta.

Grig: Drăguța de ea. Este o femeie atât de bună.

Olav: Da... o femeie bună. Cu tot ce implică bunătatea excesivă. De zece ori pe zi îmi face curat prin sertare.

Margareta: Și te suportă!

Olav: Mulțumesc, îngerăș, și tu ești o drgăuță.

Margareta: Serios, nu știi cum rezistă tocmai ea cu maldărul ăsta de obiecte în mijlocul casei.

Olav: Toate la timpul lor...

Margareta: Vezi că timpul ăsta zboară al dracului de repede.

Olav: Parcă ai fi Dora.

Margareta: Ah, dar ce idee genială! Papa!

Grig: Ce spui?

Margareta: Am o idee! O idee genială! În seara asta, să nu fim noi, să fim cel de lângă noi! Dora va fi Grig, Grig, tu vei fi Margo, iar tu, papa, tu vei fi Dora.

Olav: E clar, nebunia se moștenește.

Apare Dora. Aranjată, îmbrăcată frumos, dar nimeni nu observă schimbarea. Este tulburată și absentă.

Margareta: Dora, am hotărât că azi tu vei fi Grig.

Dora: Ce?

Margareta: Papa va fi Dora, Grig va fi Margo, iar eu, eu voi fi papa.

Dora: Ce tot vorbiți acolo?

Grig: Este ideea Margaretei de petrecere.

Dora: Dar nu înțeleg.

Margareta: Vom avea nevoie de însemne, ca să nu ne confundăm! Ah, ce frumos, ce frumos!

Dora: Eu vreau doar să luăm o masă tihnită.

Margareta: Și va fi exact așa, doar că fiecare va juca un alt rol. Uite, eu îmi voi pune căciula tatei și halatul lui. Papa, tu îți vei pune șorțul Dorei, Grig... uite, tu, pune-ți diadema asta, iar Dora... dă-i sacoul tău, Grig!

Le înmânează fiecăruia însemnele, după care se așează în capul mesei, jucându-l pe tatăl său.

Margareta (*imitându-l pe Olav*): Dragii mei, haideți să mâncăm, Dora draga, tu faci onorurile, de unde începem toate bunătățile astea?

Olav (*intrându-și în rolul Dorei*): Avem așa: salată de boeuf nu mai avem căci domnul academician aici de față (*arată către Margareta*) a halit-o pe toată ieri seară, dar avem o amărită de pește. Dacă nu vă place, nu trebuie să mîncați.

Grig (*intrându-și în rolul Margaretei*): Vai, papa, dar cum ai putut să dai iama prin frigiderul Dorei? Știi prea bine cât s-a pregătit.

Olav (*jucînd rolul Dorei*): Dar ce, dragule, crezi că domnul intelectual ia seama la dorințele mele?

Margareta: (*jucînd rolul tatălui*) Dacă le faci atît de delicioase, prăjitura mea bucălată, cum să rezist?

Olav: (*continuă rolul Dorei*): Bărbații adevărați trebuie să reziste tentațiilor, nu-i așa Grig? (*o întreabă pe Dora*)

Dora: Eu... prefer să nu mai spun nimic.

Cei trei rîd.

Margareta: Un adevărat răspuns de diplomat, dragul meu, postul îți vine mînușă turnată.

Grig (*jucînd, în continuare rolul Margaretei, se adresează Dorei*): Scumpule, dar trebuie să spui ceva. Ne găsim la marginea unei dispute oficiale. A făcut bine sau nu papa că a mîncat salata de boeuf înainte să vină invitații?

Dora: Eu zic că nu, dar dacă i-a plăcut atît de mult, cum să se abțină omul?

Din nou, rîsete.

Grig: Uite, tocmai de-asta te iubesc eu pe tine, ești sincer chiar atunci cînd minți.

Dora: Dar eu nu mint. Spun întotdeauna ce cred.

Olav (*fandosindu-se cu șorțul Dorei*): Așa? Păi atunci spune, dragul meu Grig, ce crezi despre maldărul ăsta de obiecte total nefolositoare?

Dora: Eu cred... cred că tatăl tău nu a înțeles niciodată nimic. Și nimeni din familia asta nu vrea să înțeleagă nimic.

Margareta: Niciodată, amice? Intersant. Dezvoltă ideea, poate iese ceva adevărat din supoziția asta îndrăzneată.

Grig (*către Margareta*): Papa, nu te lua de Grig, nici măcar nu a fost numit oficial.

Margareta (Olav): Dar diplomația nu vine ca un făcut odată cu numirea. Să vedem acum ce calități ai, amice.

Olav (Dora): Prostii, prostii, mai bine mîncăți că se răcește.

Dora (*jucîndu-l pe Grig, dar fără să-și dea seama*): Dar poate că așa e, mai bine să nu înțelegi nimic.

Margareta: Vrei să spui că papa este tîmpit... interesant.

Dora: Toată viața mea am crezut că sînt un om bun și că ajut. Dar poate am făcut o greșeală. Am crezut în familia tradițională. N-am înțeles niciodată de ce ai nevoie de amanți cînd soția te așteaptă acasă.

Grig: (*continuînd jocul, jucînd-o pe Margareta*) Poate că amanții sînt doar o supapă?

Olav: (*jucînd-o pe Dora*) Vai, vai, ce discuții nelalocul lor, cum să ai o amantă?

Margareta: Dar toată lumea înșală, dragă Dora. Chiar dacă nu fizic, cel puțin emoțional.

Dora: ...voi acceptați mizeriile și secretele cu atîta seninătate.

Margareta: (*jucîndu-l, în continuare, pe Olav*) Normal că peste mizerii nu poți trece decît cu seninătate.

Grig: Stai liniștită, tanti. (*către Olav*) Demult astea nu mai sînt secrete între noi.

Margareta: (*jucînd, în continuare, rolul tatălui ei*) Ah, da, așa făcea și Roberta. Doar că pe ea nu o interesa.

Grig: (*jucînd rolul Margaretei*): Ți-am spus, papa, Roberta era o stricată.

Olav (*făcîndu-și aer cu șorțul Dorei, pe care o joacă în continuare*): Sînteți total necuvincioși.

Roberta era doar o zăpăcită, iar domnul aici de față o neglija tot timpul. Era... o fetiță speriată, nu o femeie cu capul pe umeri. Dacă eram eu în locul ei, puneam piciorul în prag, îi spuneam animalului să-și bage mințile alea de savant în cap și să nu dispară ca un nemernic cu săptămînile fără să dea un semn.

Margareta: Dar cînd m-a cunoscut, Roberta știa cum sînt. Și-a asumat toate ciudățeniile mele, sau, mă rog, ar fi trebuit să și le asume. Eu nu sînt vinovat cu absolut nimic. Eu aveam un scop mai înalt decît viața de familie. O menire!

Grig: Toate amantlicurile ei se petreceau pe fondul acestei asumări.

Dora: (*pierită*): Sînteți nebuni, sînteți cu toții niște nebuni...

Margareta: Dragul meu, un viitor diplomat nu poate fi atît de tranșant!

Dora: Nu înțeleg jocul ăsta. Este un joc și totuși spuneți atîtea orori. Cum vă suportați?

Se ridică de la masă, transfigurată. Ceilalți se opresc din joc, încurcați.

Olav: Dora, dragă...

Dora: Eu nu pot... nu mai pot.

Margareta: Doralinda...

Grig: Tanti...

Dora: (*către Grig*) Cum poți să-i faci asta Margaretei? Și tu, tu, Margo, fetița mea dulce... cum poți să glumești cu asta?

Olav: Dora, iartă-ne, am jucat și noi o scenetă. Se pare că de prost gust.

Dora: Ați jucat? Așa vă jucați voi cu viețile voastre? Sînteți bolnavi cu toții! Ce o să se aleagă de copilul ăla?

Margareta: Tanti... eu ți-am povestit toate astea doar ca să înțelegi că relația mea cu Grig nu este o relație așa cum o vezi tu.

Grig: I-ai povestit Dorei?

Margareta: Da, i-am povestit.

Grig: Totul?

Margareta: Bineînțeles. Dora e familia mea. De altfel, și tu te-ai lansat aici în dezvăluiri.

Grig: Doar de dragul jocului. N-aș fi crezut niciodată că Dora le va crede. Dacă acum va vorbi?

Dora: Nu, nu, nu mai vorbesc nimic. Și nici nu mă mai bag unde nu-mi fierbe oala. Roberta avea dreptate. Avea o familie perfectă, un copil minunat, un soț celebru care o ținea în puf. Eu n-am făcut decît să-i dau niște sfaturi... Olav, eu nu știam, vezi, sînt o proastă, da, eu credeam că tu ești cel care o înșeli. Și i-am băgat idei în cap... Și ea a crezut. Dar de ce m-a crezut pe mine? Eu sînt o proastă.

Olav: (*se rigidizează brusc*): Ce? I-ai spus Robertei că... o înșel? Eu o înșel pe ea?

Dora: Era înainte să se nască Margo... Cînd tu ai dispărut fără un semn.

Olav: Trebuia să lucrez. Roberta știa asta.

Dora: Dar eu nu știam asta. Eu credeam...

Olav: Credeai? Ce anume credeai?

Dora: Eu credeam că tu o înșeli.

Olav: Nu înțeleg...

Dora: Da, dar... vezi, cum să-ți spun... eu i-am spus ce credeam.

Olav: Că o înșel? Nu... Roberta știa mai bine. Avea încredere în mine.

Dora: Ea te credea, dar vezi, eu nu m-am prins. Și am insistat, am insitat... Și ea era atât de tânără și de naivă, iar eu... eu știam cum sînt bărbații. Și i-am spus, și i-am dat sfaturi.

Olav: Ce i-ai spus mai exact?

Dora: I-am spus că atunci cînd un bărbat dispare nu există altă explicație decît că are pe altcineva.

Olav: Roberta era mult prea deșteaptă să plece urechea la asemenea sfaturi.

Dora: Da. Dar asta nu este tot.

Olav: Adică? Dora, ce-ai făcut?

Dora: Am... am mințit.

Olav: Poftim?

Margareta: Ce ai făcut?

Dora: Am crezut că fac bine, vă rog să mă credeți... Că e spre binele ei. I-am spus că te-am văzut la cafenea cu o domnișoară brunetă...

Olav: Dora, glumești?

Dora: Aveai tu o asistentă brunetă. O fiță din aia, nu mi-a plăcut niciodată de ea.

Olav: Nu pot să cred... Dora!

Dora: Și i-am dat de înțeles Robertei că ești cu asistenta ta... Dar n-am făcut-o decît ca să îi bag mințile în cap!

Margareta: Cum? Ai mințit-o pe mama?

Dora: I-am spus ce credeam că e adevărat.

Olav: Stați puțin. E ridicol

Dora: Olav.. eu...

Olav: I-ai spus că o înșel?

Dora: Vezi tu, eu eram aproape sigură că fac bine.

Olav: Deci asta s-a întâmplat? Schimbarea ei...

Margareta: Papa!

Olav: Margo... Când m-am întors atunci... Roberta se schimbase. Eu eram atât de fericit, aveam cea mai frumoasă familie din lume, descoperisem poate cea mai incredibilă ecuație, aveam totul!

Dar când m-am întors la ea, la voi... Ea se schimbase. Nu mai era ea. Inocența ei, dulceața ei...

Era o inimă de gheață. Am crezut inițial că e doar trauma post-partum. Am crezut că vom trece peste asta. Dar totul se înrăutățește. Și eu așteptam. N-am avut niciodată curajul să vorbesc cu ea.

O vedeam cum se îndepărtează, dar nu puteam să accept. M-am îngropat în muncă, iar ea s-a datat petrecerilor. Devenisem două paralele. Și nu vorbeam. Nici ea, nici eu. De frică,

devenisem orgolioși. Nici unul nu voia să facă primul pas. Am trăit așa... în complicitatea tăcerilor noastre. (*se întoarce, brusc, către Dora*) Tu? Tu ai făcut asta?

Dora: Olav... eu...

Margareta: Din cauza asta Roberta nu mi-a fost niciodată mamă.

Grig: (*iși drege glasul*) Cred că eu mai bine mă retrag...

Margareta: Grig? Dar tu aici nu ești. Tu de fapt nu ești în nici un plan.

Grig: Nu exist în nici un plan?

Olav: Grig, pentru Dumnezeu, nu e vorba despre tine aici!

Grig: Intr-adevăr... e puțin prea mult pentru mine...

Margareta: Da, cred că e mai bine să pleci.

Grig își ia paltonul, se îndreaptă către ieșire. Din prag, se întoarce pe jumătate:

Grig: V-aș fi recunoscător dacă tot ce s-a discutat azi aici va rămîne între noi. O seară... bună.

(iese)

Olav: Tocmai tu, Dora?

Dora: Am încercat să repar.

Olav: Dar de ce nu mi-ai spus mie niciodată nimic?

Dora: Nu mai puteam. Pe Roberta o pierdusem, nu puteam să te pierd și pe tine... Tu erai savant, aveai o menire! Iar Roberta devenise atît de egosită și de rea.

Olav: Tu ai trasformat-o, tu cu otrava ta de muiere proastă!

Margareta: Papa...

Olav: Nu înțeleg cum o tîmpenie ca asta poate distruge trei vieți!

Margareta: Papa... Liberul arbitru... Nu contează pînă la urmă ce ți se spune, contează ce vrei să auzi și să crezi.

Olav: Tu vorbești? Ai urît-o toată viața ta, tocmai pentru ce ți-a spus ea despre viață și despre oameni.

Margareta: Dar eu eram un copil!

Olav: Și ea era un copil, Margo! Tu nu o știi, nu aveai cum să o știi! Avea cel mai pur suflet, era... o lumină. Iar femeia asta...

Dora: Eu am vrut să fac bine...

Olav: Ce s-a întîmplat în seara cînd a murit?

Dora: Seara aia...

Olav: Știi foarte bine, doar îți spuseseam de planurile mele! Știi că era seara în care mă hotărâsem să renunț la totul pentru ea, să fiu doar al ei. Credeam că dacă renunț la toate, balanța se va re-echilibra, că minus cu minus vor deveni plus. Era atât de logic și de simplu, matematică pură. Ce s-a întâmplat? De ce a ales să-și ia viața tocmai în seara aia?

Dora: Dar nu mai aveai la cine să te întorci, Olav! Roberta se murdărise prea mult. Eu i-am spus, pe cuvântul meu că i-am spus, i-am zis că vrei să o luați de la zero, că renunți la carieră pentru ea. Stătea acolo, lângă fereastră, părea că mă ascultă... doar că...

Olav: Doar că?

Dora: Am întrebat-o dacă ea te mai poate face fericit. Pentru că se murdărise atât de mult iar tu voiai să renunți la totul pentru ea... Și eu am rugat-o să se gândească bine, dacă mai avea vreun sens. Și m-a privit ciudat. Mi-a spus doar atât: Eu m-am pierdut, Dora, eu am pierdut tot. Și a luat cheile de la mașină și a plecat...

Olav: (*încet*) ...și a plecat...

Dora: I-am spus să aibă grijă...

Olav: De ce ai lăsat-o, Dora? De ce ai lăsat-o să plece?

Dora: Am făcut-o pentru tine. Ea nu mai putea fi salvată, dar tu... tu aveai încă un viitor în fața ta!

Olav: Dar știi, știi foarte bine ce avea să se întâmple!

Dora: Voi doi trebuia să vorbiți! Nu să mă lăsați pe mine mesagerul vostru!

Olav: Dar cuvintele deveniseră otrăvitoare, Dora. Tu le-ai otrăvit!

Scena 3

Olav, cu Roberta, în mijlocul obiectelor care acum stau alandala. Toate sînt împrăștiate.

Roberta: *(rîzînd)* Și chiar crezi că-l vei găsi?

Olav: În haos există pînă la urmă ordine, iubita mea.

Roberta: Desigur, nu mă îndoiesc că tu ești cel mai în măsură să spui asta.

Olav: Nu mă certa. Acum sînt fericit! Atît de fericit, atît de zăpăcit că nu mai știu de mine.

Roberta: Nu trebuie să fii zăpăcit.

Olav: Sînt la fel de emoționat ca în ziua în care te-am întîlnit.

Roberta: Ce tineri eram!

Olav: Erai la cafenea, îmbrăcată în blugi și pulover. Și beai capucino.

Roberta: Și credeam că te uiți fix la mine pentru că eram cea mai frumoasă femeie din lume.

Olav: Erai, ești... ai fost din totdeauna.

Roberta: Hai, hai! Te uitai la mine pentru că îmi rămăsese spuma de la cafea pe buze. Iar eu credeam că sînt sexy și pozam ca o divă.

Olav: Erai o divă. În blugi.

Roberta: Și cu spumă de lapte pe bot!

Olav: Imi plăcea cum îți țineai capul. Sus, ca și cum nimic nu conta pentru tine.

Roberta: Eram topită după tine și tremuram ca varga.

Olav: Tu vorbești? Voiam să te abordez și singurul lucru care îmi trece prin minte era că trebuie să mă dau cocoș în fața ta. Să-ți spun că ai cafea pe buze. Doar că m-am împiedicat și m-am întins ca o plăcintă la picioarele tale, ții minte?

Roberta: Doamne, cît am putut să rîd!

Olav: Asta mi s-a părut formidabil. Oricine în locul tău s-ar fi grăbit să mă culeagă de pe jos. Dar tu ai râs, acel râs eliberator și molipsitor și m-ai poftit la masa ta. Pentru un fresh cu vitamine.

Roberta: Eu țin minte că te-ai cam răzbunat pe mine atunci pentru că nu mi-ai spus decât seara târziu că am mustață de capucino.

Olav: Uitasem. Ți vine să crezi?

Roberta: Da... pentru că și eu uitasem de tot. Ții minte cum am stat toată ziua, nedezlipiți de cafeneaua aia de pe malul mării? Se întunecase, am băut toate cafelele și toate sucurile din meniu...

Olav: Părea că ne e frică să plecăm din bula aia.

Roberta: Da, era o bulă. Se formase micul nostru univers.

Olav: A fost clipa de eternitate din viața noastră.

Roberta: Eram prea tineri... eu, prea naivă...

Olav: Și eu prea bou. Este ilar, cumva... Noi, care vorbeam tot timpul, despre toate... să ne pierdem în caruselul ăsta de tăceri imbecile!

Roberta: Așează-te lângă mine, nu mai căuta.

Olav: Trebuie neapărat s-o găsec! Vreau să ți-o arăt. De la cutia aia a pornit, de fapt, totul.

Roberta: Dar nu mai are sens, nu înțelegi? Ai reușit.

Olav: Trebuie să mă asigur că nu te voi mai pierde niciodată.

Roberta: Nu mai ai cum. Asta nu se va mai putea întâmpla. Ai demonstrat că de fapt, timpul real nu există.

Olav: Am demonstrat doar că timpul e o iluzie. Iar în seara asta mă voi abandona iluziei.

Olav: Ce arc straniu a avut relația noastră...

Roberta: Și Margo? Ce se va întâmpla cu fetița noastră?

Olav: Va fi bine. In modul tău scrântit de a o educa i-ai sădit elementul esențial. Are o logică de supraviețuitor.

Roberta: Dar supraviețuitorii sînt lăsați să se descurce singuri.

Olav: Pe ea nu poate s-o dărîme nimic. Niciodată.

Roberta: Regret și nu regret că am clădit-o așa. Cumva e bine. Cinismul ăsta al ei o s-o salveze de multe. De mulți. De multe Dore!

Olav: Dora... da... A plecat în seara aia, știi? N-am mai auzit nimic despre ea.

Roberta: Știi că mi-e milă de ea?

Olav: Te cred. Mie nu.

Roberta: E un om bun, care a făcut un rău crezînd că face un bine...

Olav: Să nu mai vorbim despre Dora. Ea... nu este în bula noastră.

Roberta: Și atunci ce e în bula noastră?

Olav: Timpul, tot timpul din lume!

Roberta: Tot timpul din lume!

Olav: Uite, asta îi arătam Dorei în noaptea cînd te-am regăsit.

Roberta: Ce pălărie frumoasă! Cine știe cît timp are înmagazinat în ea...

Olav: Iți dai seama? Doar cu pălăriuța asta, așa mică cum o vezi, avem în cont vreo 200 de ani!

Roberta: Și asta?

Olav: Asta e o pipă de pe la 1800.

Roberta: Incă vreo 200 de ani!

Olav: Mai exact: 216!

Roberta: Cred că ne permitem vreo 16 ani să lăsăm bacșiș!

Olav: Nu las nimic. Sînt zgîrcit!

Roberta: Și asta?

Olav: Țsta este un cufăr vechi de 400 de ani!

Roberta: Și sfeșnicul de acolo?

Olav: Țla are doar vreo 100... Stai pînă găsesc eu cutia aia, cutia aia are vreo 500 de ani!

Roberta: Iar farfuria asta?

Olav: Ne mai aduce cam 150... că e ciobită.

Roberta: Dar furculița? Cuierul? Paltonul?

Olav: Ohooo, sute, sute de ani, iubito!

Roberta: Și măregele? Și bastonul?

(Scena se întunecă încet, în timp ce inventarul anilor continuă)

CORTINA